

Udskriftsdato: 19. december 2025

**KEN nr 9264 af 15/07/2000 (Historisk)**

**Ankestyrelsens principafgørelse C-24-00 om forbrugsgode -  
kassettebåndoptager - bedst egnet og billigst - ingen egenbetaling - særlig  
indretning - sædvanligt indbo - minimumsreglen - synshandicappet**

---

Ministerium: Social- og Boligministeriet

Journalnummer: J.nr.: 350216-99

# Ankestyrelsens principafgørelse C-24-00 om forbrugsgode - kassettebåndoptager - bedst egnet og billigst - ingen egenbetaling - særlig indretning - sædvanligt indbo - minimumsreglen - synshandicappet

## **Resume:**

Ankestyrelsen har behandlet en sag om bevilling af en kassettebåndoptager til en synshandicappet. Ankestyrelsen fandt ansøgeren berettiget til det ansøgte som forbrugsgode efter undtagelsesbestemmelsen, der omfatter hjælp til de fulde anskaffelsesudgifter. Kommunen kunne bevilge den til enhver tid værende bedst egnede og billigste læsebåndoptager på markedet, om nødvendigt med særlig tilretning heraf. Udgiften skulle overstige 500 kr. Der ville ikke kunne ske særlig indretning af et forbrugsgode, der indgik i sædvanligt indbo, da der ikke kunne ydes hjælp dertil.

## **Love:**

Lov om social service - lovbekendtgørelse nr. 26 af 17. januar 2000 - § 98, stk. 1, § 98, stk. 3, § 98, stk. 4, § 98, stk. 5, § 98, stk. 6 og § 98, stk. 7

Lov om social service - lovbekendtgørelse nr. 979 af 1. oktober 2008 - § 113, stk. 1, § 113, stk. 2, § 113, stk. 3, § 113, stk. 4, § 113, stk. 5, § 113, stk. 6 og § 112, stk. 1

## **Sagsfremstilling:**

En kommune klagede over, at nævnet havde fundet en ansøger berettiget til køb af en ansøgt båndoptager af typen Philips AQ 6455.

Nævnet lagde vægt på, at der ifølge det oplyste var tale om en type båndoptager, der udelukkende var velegnet til afspilning af lydbøger, lydbreve og som notatbåndoptager, samt at en sådan båndoptager ikke var velegnet til at spille musik på, da det var en monobåndoptager.

Nævnet fandt, at der i ansøgers tilfælde var tale om et forbrugsgode, der udelukkende fungerede som et hjælpemiddel, og som derfor var omfattet af servicelovens § 98, stk. 6 og bekendtgørelsens § 19, stk. 3. Nævnet lagde til grund, at kommunen anså de synsmæssige betingelser for at yde hjælp for opfyldt, idet kommunen havde bevilget hjælp til indretning af en båndoptager.

Det fremgik af sagen, at ansøger, som var stærkt synshandicappet, havde søgt om en kassettebåndoptager af mærket Philips AQ 6455.

Kommunen gav ansøgeren afslag på bevilling af båndoptager. Samtidig blev bevilget tilretning af båndoptager af mærket Panasonic RQ 2102, såfremt ansøger selv indkøbte denne. Afslag på selve anskaffelsen blev begrundet med, at båndoptageren var del af sædvanligt indbo, hvortil der ikke kunne ydes støtte.

I kommunens genvurdering blev afgørelsen fastholdt. Det var fremhævet, at en båndoptager af den ansøgte type var en almindelig kassettebåndoptager, der kunne købes i almindelige forretninger (servicelovens § 98). Udgifter til nødvendig særlig tilretning kunne dækkes, hvorimod anskaffelsen ikke kunne dækkes. Kommunen anførte, at den ansøgte kassettebåndoptager var fremstillet og bliver forhandlet bredt med henblik på sædvanligt forbrug, med den almindelige befolkning som målgruppe. Der henvistes til Socialministeriets vejledning om støtte til hjælpemidler pkt. 37-38 og bekendtgørelsens § 19, stk. 5.

I klagen til Ankestyrelsen blev det anført, at det af Socialministeriets vejledning af 5. marts 1998 fremgik, at der ikke ydes hjælp til forbrugsgoder, der normalt indgår i sædvanlig indbo og som normalt forefindes i ethvert hjem, der måtte ønske det. Et eksempel herpå er almindelige båndoptagere til blinde, der f.eks. har behov for afspilning af lydbøger eller breve.

Kommunen anførte, at eneste undtagelse var enkelte modeller med en særlig hastighedsregulering, som visse klienter kunne have behov for, og hvor bevilling i disse tilfælde ville kunne ske efter bekendtgørelsens § 19, stk. 2, nr. 2. Til denne gruppe blev anbefalet Panasonic (model RQ2102) båndoptager, som blandt andet indeholdt en såkaldt "Cue-funktion", dvs en bip-lyd ved afsnit, når man spoler.

Panasonic båndoptageren havde, efter tilretning, samme funktioner som Philips båndoptageren, det vil sige medhør ved frem- og tilbagespoling, hastighedsregulering samt punktafmærkede knapper. Med hensyn til hastighedsregulering var kommunen bekendt med at visse brugere, omend i sjældne tilfælde, kunne have besvær med hastighedsreguleringen på Panasonic modellen. Dette gjorde sig dog kun gældende ved optagelse, og ansås ikke for at være en væsentlig forskel på de 2 båndoptagere. Panasonic båndoptageren kunne tillige forsynes med en knap for enten forceret eller dæmpet hastighed. Udgiften til denne tilretning beløb sig til 280 kr.

Kommunen fandt det uvæsentligt om båndoptageren var i mono eller HI-FI, når der blev søgt om hjælp til afspilning af lydbånd. Man fandt derimod, at det var væsentligt at lægge til grund, at hjælp ydes til anskaffelse af det bedst egnede og billigste hjælpemiddel. Den ansøgte båndoptager, Philips model AQ 6455 koster kr. 806,25 inkl. moms, hvorimod Panasonic båndoptageren model RQ 2102 koster 400 kr. ekskl. ovennævnte tilretning, som kostede 280 kr.

Det var kommunens opfattelse, at Panasonic båndoptageren med ovenfor nævnte tilretning bevilget i h.t. bekendtgørelsens § 19, stk. 2, nr. 2 til fulde ville tilgodese behovet hos hovedparten af klienterne. Da prisen på en Panasonic båndoptager som standardprodukt var under 500 kr. kunne der kun ydes hjælp til den særlige tilretning. Kommunen fandt, at nævnets praksis gennem den trufne afgørelse var i uoverensstemmelse med Socialministeriets vejledning af 5. marts 1998, hvor specifikt almindelige båndoptagere nævnes. Det var ligeledes kommunens opfattelse, at klientens nedsatte funktionsevne i den konkrete sag i videst mulige omfang var kompenseret ved den beskrevne tilretning, mens klienten "ikke selv (skulle) dække merudgifter, der var en følge af den nedsatte funktionsevne". Endelig var det opfattelsen, at produktet, der var tale om, uomtvisteligt "fremstilles og forhandles bredt med henblik på sædvanligt forbrug med den almindelige befolkning som målgruppe", hvorfor kommunen fandt, at en praksis som nævnets ville kræve en ændret vejledning fra Socialministeriet, herunder en ændret holdning til bagatelgrænsen.

Sagen blev behandlet i principielt møde med henblik på afklaring af, hvornår hjælp til anskaffelse af et forbrugsgode, som hjælpemiddel, skal ydes til hel eller delvis betaling af det bedst egnede og

billigste forbrugsgode, med eller uden særlige indretninger, samt minimumsreglens anvendelse i forbindelse hermed.

### **Afgørelse:**

Ankestyrelsen fandt, at ansøger var berettiget til hjælp til køb af en kassettebåndoptager (læsebåndoptager) i henhold til servicelovens § 98, stk. 1, jf. stk. 6, i lov om social service og §§ 1 og 19, stk. 3 i Socialministeriets bekendtgørelse nr. 123 af 19. februar 1998 om ydelse af hjælpemidler og forbrugsgoder efter servicelovens §§ 97 og 98.

Ankestyrelsen forudsatte, at ansøger var omfattet af personkredsen i servicelovens § 98, jf. § 97, stk. 1, idet det blev lagt til grund, at hendes syn var så nedsat, at hun ikke havde nogen læsefunktion. Ankestyrelsen lagde desuden til grund, at ansøger havde et ikke uvæsentligt læsebehov.

Ankestyrelsen fandt desuden, at det følger af servicelovens § 98, stk. 6 og bekendtgørelsens § 19, stk. 3, at i og med hjælpen omfatter den fulde anskaffelsespris på det bedst egnede og billigste produkt, kunne kommunen bevilge den til enhver tid værende bedst egnede og billigste læsebåndoptager på markedet, som har de funktioner, der indebar at båndoptageren i væsentlig grad kunne afhjælpe de varige følger af den nedsatte funktionsevne. Kommunen kunne således bevilge en Panasonic RQ 2102 med den særlige tilretning, der gjorde produktet anvendeligt som handicapkompenserende forbrugsgode for stærkt svagtsynede ansøgere. Kommunen kunne yde hjælpen som udlån.

Det fulgte af servicelovens § 98, stk. 3 og bekendtgørelsens § 19, stk. 4 at udgiften, som i aktuelle sag, skulle overstige 500 kr.

Ankestyrelsen fandt endvidere, at bekendtgørelsens § 19, stk. 5 indebar, at der ikke kunne ske særlig indretning af et forbrugsgode, der normalt indgår i sædvanligt indbo, idet der slet ikke ydes hjælp til dette efter bekendtgørelsens § 19. Det vil sige, der ikke kunne ske særlig indretning af et forbrugsgode, der var omfattet af bekendtgørelsens § 19, stk. 5.

Ankestyrelsen bemærkede iøvrigt, at der kan ydes hjælp til anskaffelse af hjælpemidler og forbrugsgoder, når produktet i væsentlig grad kan afhjælpe de varige følger af den nedsatte funktionsevne. En undtagelse hertil fremgår af bekendtgørelsens § 19, stk. 5, hvorefter der ikke kan ydes hjælp til forbrugsgoder, der normalt indgår i sædvanligt indbo, som normalt forefindes i ethvert hjem, der måtte ønske det.

Definitionen på forbrugsgoder fremgår af bekendtgørelsens § 1, stk. 2, andet punktum. Det fremgår heraf, at der er tale om produkter, som er fremstillet og forhandles bredt med henblik på sædvanligt forbrug hos befolkningen i almindelighed. Det vil sige, at såfremt betingelserne iøvrigt er opfyldt, er det hovedreglen, at der kan ydes hjælp til anskaffelse af et forbrugsgode, som forhandles med henblik på sædvanligt forbrug hos befolkningen i almindelighed. Det er kun en mindre del af disse forbrugsgoder, der ikke kan ydes hjælp til, - nemlig den del der er så almindelige, at de normalt forefindes i almindelige danske hjem.

Endelig bemærkede Ankestyrelsen, at det fremgår af § 72, stk. 1, i lov nr. 453 af 10. juni om retssikkerhed og administration på det sociale område, at en klage over en afgørelse ikke har opsættende virkning.

Ankestyrelsen stadfæstede således det sociale nævns afgørelse, for så vidt som ansøger fandtes berettiget til en læsebåndoptager. Samtidig fandtes kommunen berettiget til at bevilge den til enhver tid værende bedst egnede og billigste læsebåndoptager. Ankestyrelsen ændrede således begrundelsen for afgørelsen.

Ankestyrelsen bemærkede, at ansøger fandtes berettiget til at beholde den læsebåndoptager som nævnet havde bevilget.